

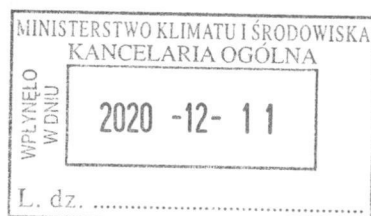
Chmiel, dnia 9 grudnia 2020 r.

Szanowny Pan

Minister Środkowiska i Klimatu

ul. Wawelska 52/54

00-922 Warszawa

WNIOSEK

w trybie art. 241 k.p.a.

Niniejszym na podstawie art. 241 k.p.a. zwracamy się do Ministra Środkowiska i Klimatu jako organu sprawującego nadzór nad działalnością parków narodowych w oparciu o treść art. 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r. poz. 55, z późn.zm.) o podjęcie działań legislacyjnych, w szczególności z rozważenie stosownej inicjatywy ustawodawczej bądź doprecyzowania stosownych regulacji w drodze rozporządzenia do art. 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. 2004 nr 92 poz. 880) o ochronie przyrody poprzez umożliwienie dotychczasowym dzierżawcom gruntów rolnych z zasobu parków narodowych złożenie wniosku o bezprzetargowe przedłużenie umów dzierżawy, których okres dzierżawy wynosi przynajmniej 5 lat, ponieważ aktualna sytuacja wykluczająca możliwość złożenia takiego wniosku powoduje stan niezgodności z konstytucyjną zasadą równości traktowania obywateli w jednakowych sytuacjach faktycznych, jak również stan zagrożenia dla ochrony przyrody i lokalnego środowiska, oraz własności prywatnej, co w sposób odmienny i należyty jest uregulowane na gruncie ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, w szczególności w art. 39 ust. 2 pkt 1, gdzie dotychczasowemu dzierżawcy nieruchomości znajdujących się w zasobach KOWR przysługuje prawo

WNIOSEK

w trybie art. 241 k.p.a.

Niniejszym na podstawie art. 241 k.p.a. zwracam się do Ministra Środowiska i Klimatu jako organu sprawującego nadzór nad działalnością parków narodowych w oparciu o treść art. 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r. poz. 35 z późn. zm.) o podjęcie działań legislacyjnych w szczególności z rozważeniem stosownej instytucji ustanawiającej bądź doprecyzowania stosownych regulacji w drodze rozporządzenia do art. 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 35) o ochronie przyrody poprzez umożliwienie dotychczasowym dzierżawcom gruntów rolnych z zasobu parków narodowych złożenie wniosku o bezprzetargowe przewidzenie umów dzierżawy, których okres dzierżawy wynosi przynajmniej 5 lat, ponieważ aktualna sytuacja wykluczająca możliwość złożenia takiego wniosku powoduje stan niegodności konstytucyjnej zasady równości traktowania obywateli w jednakowych sytuacjach faktycznych, jak również stan zagrożenia dla ochrony przyrody i lokalnego środowiska oraz własność prywatnej co w sposób odmienny i należyty jest uregulowane na gruncie ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa w szczególności w art. 39 ust. 2 pkt 1, gdzie dotychczasowe dzierżawcy nieruchomości znajdujących się w zasobach KOWR przysługuje prawo

bezprzetargowego przedłużenia umowy dzierżawy, jeżeli przed upływem obowiązywania umowy złoży ofertę jej przedłużenia, której to regulacji brak na gruncie ustawy o ochronie przyrody.

Powyższa sytuacja powoduje brak równego traktowania rolników jako dotychczasowych dzierżawców, znajdujących się w identycznych sytuacjach (dotychczasowa dzierżawa gruntów rolnych Skarbu Państwa) tylko i wyłącznie w zależności od tego, czy jednostką zarządzającą nieruchomością jest KOWR, czy też dyrektor parku narodowego, mimo że rolnicy jako dotychczasowi dzierżawcy znajdują się w takich samych sytuacjach faktycznych i prawnych, a zasób nieruchomości Skarbu Państwa winien być traktowany jednolicie zgodnie z art. 44 (1) k.c., co różnicując sytuację rolników dzierżawiących nieruchomości od parków narodowych poprzez pozbawienie możliwości złożenia wniosku o bezprzetargową dzierżawę nieruchomości, gdy taką możliwość mają inni rolnicy dzierżawiący od KOWR **narusza konstytucyjną zasadę równości przewidzianą w art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji, niezależnie od tragicznych skutków dla lokalnego środowiska i lokalnych rodzin i tradycyjnego wypasu,** co wymaga nadania takich samych uprawnień rolnikom dzierżawiącym grunty rolne z zasobów parków narodowych, podobnie, jak z zasobów KOWR.

Wnioskodawcy są od kilkunastu lat dzierżawcami gruntów z zasobów Bieszczadzkiego Parku Narodowego, na których to gruntach prowadzą tradycyjny wypas owiec, dbając o lokalną równowagę środowiska naturalnego i zachowanie lokalnej tradycji bieszczadzkiej i środowiska poprzez prowadzenie tradycyjnego gospodarstwa rolnego od początku osadnictwa na tych terenach w latach 80-tych XX wieku w miejscowości Chmiel.

Zwróciliśmy się do Dyrektora Bieszczadzkiego Parku Narodowego o przedłużenie na dalszy okres nie krótszy niż 5 lat dzierżawy gruntów wydzielonych odpowiednio na podstawie umowy z dnia 19 maja 2014 roku nr 17/DA/2014 na rzecz

o pow. 110,03 ha zestawionych w załączniku nr 1 do umowy (obejmujące działki nr 138/1, 139/1, 143/1, 365) oraz na podstawie umowy z dnia 19 maja 2014 roku nr 18/DA/2014 na rzecz

o pow. 101,93 ha zestawionych w załączniku nr 1 do umowy (obejmujące działki nr 141/1, 142/1, 144, 372), według stawki określonej przez wydzielającego – Dyrektora Bieszczadzkiego Parku Narodowego na warunkach nawiązujących do wskazanych w aktualnie obowiązujących umowach, o których mowa powyżej.

Pismem z dnia 22 czerwca 2020 r. uzyskaliśmy odmowę przedłużenia dzierżawy, z podaniem powodu na brak możliwości bezprzetargowej kontynuacji umowy dzierżawy.

Okres obowiązywania dzierżawy w/w nieruchomości upływa z dniem 31.12.2020 r.

Dzierżawa w sposób wzorowy odbywa się już od kilkudziesięciu lat, na podstawie kolejnych umów dzierżawy zawieranych z Dyrektorem Bieszczadzkiego Parku Narodowego, gdzie dzierżawcy rzetelnie gospodarują na zasadach umowy dzierżawy na objętych niniejszym wnioskiem gruntach, nie tylko wzorowo wywiązując się z obowiązków dzierżawcy względem Bieszczadzkiego Parku Narodowego, ale również dbając o zachowanie właściwej kultury przyrodniczej na dzierżawionych gruntach, dbając o utrzymanie gruntów w należytej kulturze rolniczej, ale również pilnując zachowanie należytych walorów przyrodniczych. Jest to teren Połoniny Caryńskiej i pod małą i wielką Rawką, a więc tradycyjnie z punktu widzenia lokalnej przyrody tereny, które winny być wnikliwie chronione.

Dzierżawcą jestem nieprzerwanie jest dzierżawcą od 1983 roku. Kolejne umowy uwzględniały wzorową postawę dzierżawcy były zawsze przedłużane w drodze kolejnych umów dzierżawy.

Dzierżawa w/w gruntów stanowi podstawę utrzymania wypasanych na nieruchomościach stad owiec, które z kolei stanowią istotę utrzymania rodzinnego gospodarstwa rolnego dzierżawców i ich rodzin.

Dzięki możliwości dzierżawienia w/w gruntów kontynuowany jest plan rolnośrodowiskowy ARMIR przez dzierżawców, którego okres przypada również po upływie okresu obowiązywania umów, bez których przedłużenia plan nie będzie mógł być kontynuowany, co w istocie spowodowałoby upadek gospodarstw rolnych dzierżawców.

Dzierżawcy przez wiele lat wykazując wzorowe wykonywanie obowiązków dzierżawcy na objętych wnioskiem gruntach, wypasając stada na połoninach Bieszczadzkiego Parku Narodowego w istocie stanowią element współtworzący krajobraz tego regionu, a brak możliwości kontynuacji dzierżawy w istocie spowoduje upadek gospodarstwa rolnego dzierżawców stanowiących istotę tradycyjnych gospodarstw rolnych regionu.

Należy wskazać, że aktualnie do przetargów przystępują podmioty prawa handlowego spółki mające siedzibę na terenie Warszawy i innych dużych miast, które oferując stawki dumpingowe (poniżej kosztów wykonywania prac na gruntach) eliminują skutecznie tradycyjne i lokalne gospodarstwa rolne z możliwości prowadzenia tradycyjnego gospodarowania na gruntach, co spowoduje upadek lokalnych gospodarstw rolnych.

Powyższe stanowi również zagrożenie dla środowiska, gdyż spółki te nie dbają o wykonywanie w sposób tradycyjny o zachowanie kultury środowiska na dzierzawionych gruntach (nieodpowiednie wykokiwanie koszenia lub w ogóle często zaniedbują swoje obowiązki) i nie są należycie kontrolowane, ale oferując ~~WYSIE~~ stawki skutecznie eliminują lokalnych i tradycyjnych rolników prowadzących wypas na tutejszych gruntach.

Powyższa praktyka całkowicie eliminuje dbanie przez Państwo o lokalnych i tradycyjnych rolników, gdyż nie daje im prawa dokończenia projektów rolnośrodowiskowych i zachowanie możliwości nie tylko utrzymania lokalnych gospodarstw, ale dbania o tradycje regionu i lokalną przyrodę, o którą nie dbają typowo przemysłowe podmioty, które nawet nie są kontrolowane.

Eliminacja możliwości kontynuowania gospodarki, która jest rodzima i wzorowa dla środowiska jest całkowicie niezrozumiała ze strony Państwa.

Co jednak jest najbardziej istotne nalaizując stan prawny w świetle postanowień konstytucji RP, a w szczególności art. 32 ust. 1 i 2 – konstytucyjnej zasady równości należy stwierdzić, że skoro w art. 39 ust. 2 pkt 1 ustawy o gospodarowaniu gruntami rolnymi Skarbu Państwa dotychczasowemu dzierżawcy nieruchomości znajdujących się w zasobach KOWR przysługuje prawo bezprzetargowego przedłużenia umowy dzieżawy, jeżeli przed upływem obowiązywania umowy złoży ofertę jej przedłużenia, a na gruncie art. 10 ustawy o ochronie przyrody dotychczasowemu dzierżawcy gruntów Skarbu Państwa takie uprawnienie nie przysługuje, to dzierżawca gruntów rolnych Skarbu Państwa geograficznie położonych w innym regionie, w takiej samej sytuacji jest inaczej traktowany, mimo, że znajduje się w takiej samej sytuacji parwnej i faktycznej oraz dzierżawi mienie Skarbu Państwa, wyłącznie dlatego, że inna jednostka administruje Skaarbu Państwa administruje gruntem.

Powyższe stanowi tym bardziej jaskrawą niesparwiedliwość, że gospodarka rolna na gruntach bieszczadzkich w sposób szczególny winna dbać o przyrodę i zachowanie rodzimych tradycji i gospodarstw, które będą musiały być likwidowane, podobnie, jak ansze gospodarstwo w sytuacji wykluczenia możliwości dzierżawy.

Tragedia jest tym większa, że pozbawienie gruntów pozbawia możliwości wykarmienia stad owiec, a więc likwidację ogromnego stada.

Tragedia jest tym większa, że pozawalenie gruntów prowadzi do ogromnego strata
stad owiec a więc likwidacja ogromnego stada.

Wszystkie stowory tym bardziej jakas nieprawidlowosc ze gospodarstwa rolna na
gruntych dzierzawczych w sposob szczegolny winna dbac o przyrodę i zachowanie
rodzimyich tradycji i gospodarstwa, ktore beda musiały być likwidowane podobnie jak
inne gospodarstwo w sytuacji wykluczenia mozliwosci dzierzawy.

Skarbu Państwa administruje gruntem.

Państwa geostatycznie polozonych w innym regionie, w takiej samej sytuacji jest inna
traktowany mimo, że znajduje się w takiej samej sytuacji prawnej i taktycznej oraz
dzierzawy mienie Skarbu Państwa, wyliczenie dlatego, że inna jednostka administracyjna
Skarbu Państwa administruje gruntem.

Państwa dopuszczalnego dzierzawy nieruchomości znajdujących się w
zasobach KOWR przysługujące prawo bezprzetargowego przedłużenia umowy dzierzawy
jeżeli przed upływem obowiązywania umowy strony jej przedłużenia, a na gruncie
art. 10 ustawy o ochronie przyrody dopuszczalnego dzierzawy gruntów Skarbu
Państwa takie uwarunkowanie nie przysługuje, to dzierzawa gruntów rolnych Skarbu
Państwa jest najbardziej istotne należać stan prawny w kwestii porównania
konstytucji RP z w szczególności art. 32 ust. 1 i 2 - konstytucyjnej zasady równości

Eliminacja mozliwosci kontynuowania gospodarki, która jest rodzima i wznowa dla
stodkowska jest całkowicie niekorzystna ze strony Państwa.

które nawet nie są kontrolowane.
tradycje regionu i lokalną przyrodę, o którą nie dbają gminy przetrzymujące podmioty,
zachowanie mozliwosci nie tylko utrzymania lokalnych gospodarstw, ale dbania o
rolników, który nie daje im prawa dokonania projektów rolno-leśnych i leśnikowskich i
Powszechna polityka calkowicie eliminuje dbanie przez Państwo o lokalnych i tradycyjnych

gruntych i nie są także do kontrolowania, ale oferując niskie stawki skutenie
eliminują lokalnych i tradycyjnych rolników prowadzących wypas na tradycyjnych
gruntych.
Lowsze stowory również znaczenie dla stodkowska, gdyż spódt to nie dbają o
wykonywanie w sposob tradycyjny o zachowanie kultury stodkowska na dzierzawionych

Powoduje również brak możliwości dokończenia programów rolnośrodowiskowych i ogromne straty finansowe.

Skoro obowiązuje uregulowanie w art. 39 ust. 2 pkt 1 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, że przetargu nie stosuje się jeżeli dotychczasowy dzierżawca złożył Krajowemu Ośrodkowi oświadczenie o zamiarze dalszego dzierżawienia nieruchomości na nowych warunkach uzgodnionych z Krajowym Ośrodkiem, z tym że czynsz nie może być niższy niż dotychczasowy, to brak odpowiedniego uregulowania tej kwestii na podstawie ustawy o ochronie przyrody powoduje jaskrawą dyskryminację w tej kwestii rolników dzierżawców na tych terenach.

Jest to niesprawiedliwe, gdyż w każdej z tych sytuacji grunty stanowią własność Skarbu Państwa i są gruntami rolnymi, a co dostrzega ustawodawca koniecznym jest uwzględnienie praw dotychczasowego dzierżawcy.

Odmienna wykładnia powodowałaby nieuzasadnione zróżnicowanie i dyskryminację dzierżawcy nieruchomości rolnych z zasobów parków narodowych, li tylko dlatego, iż zarządzającym nieruchomością jest inna statio fisci Skarbu Państwa, to jest dyrektor parku narodowego, a nie KOWR.

Powyższe jest niezgodne z konstytucyjną zasadą równości rozumianą jako jednakowe traktowanie obywatela w podobnych sytuacjach przez władze publiczną, co wskazuje na zasadność per analogiam dopuszczenia do przyznania dzierżawcy nieruchomości rolnej z zasobów parku narodowego prawa do bezprzetargowego przedłużenia umowy dzierżawy, o ile złoży stosowny wniosek, tym bardziej w sytuacji, gdy ustawa o ochronie przyrody takiego trybu nie zakazuje, mówiąc wyłącznie o czynnościach rozporządzających, do których przetarg należy organizować.

Konieczność zachowania wypasu na dzierżawionych gruntach wyłącznie przy wykorzystaniu lokalnych stad, w istocie oznacza, że brak przedłużenia dzierżawy dotychczasowemu dzierżawcy oznaczałby ich likwidację, przy zachowaniu możliwości wyłącznie mechanicznego koszenia dzierżawionych gruntów, co godzi nie tylko w lokalne rolnictwo tradycyjne, ale również stanowi cios dla zachowania równowagi krajobrazowo przyrodniczej regionu, co również uzasadnia niniejszy wniosek, co także podlega nadzorowi Ministra Środowiska i stosownej interwencji.

Mając powyższe na uwadze, bardzo prosimy o pilną interwencję i podjęcie działań w zakresie eliminacji tego stanu rzeczy, jak również zainteresowanie lokalnymi

Powoduje również brak możliwości dokonczenia programów rolnostodowiskowych i ogólnie straty finansowe.

Skoro obowiązującą regulację w art. 39 ust. 2 pkt 1 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, że przetrzymywanie nie stanowi, jeżeli dotyczy czasowy dzierżawca, złoży Krajowemu Ośrodkowi Oświadczenie o zamiarze dalszego dzierżawienia nieruchomości na nowych warunkach uzgodnionych z Krajowym Ośrodkiem, z tym że czynsz nie może być niższy niż dotychczasowy, to brak odpowiedniego uregulowania tej kwestii na podstawie ustawy o ochronie przyrody powoduje jaskrawą dyskryminację w tej kwestii rolników dzierżawców na tych terenach.

Jest to niesprawiedliwe, gdyż w każdej z tych sytuacji strony stanowią własność Skarbu Państwa i są granicami rolnymi, a co do tego nie ma różnic, co do tego jest niezgodnie z prawem dotychczasowego dzierżawcy.

Odniesienie wykładnia powodowałoby niezasadzone różnicowanie i dyskryminację dzierżawcy nieruchomości rolnych z zasobów państw narodowych, a tylko dlatego, że zarządzającym nieruchomości jest inna strona, jest Skarbu Państwa, to jest Dyrektor państwa narodowego, a nie KOWR.

Powyższe jest niezgodne z konstytucyjną zasadą równości rozumianą jako jednakowe traktowanie obywateli w podobnych sytuacjach przez władzę publiczną, co wskazuje na zasadność porównań do przyznania dzierżawcy nieruchomości rolnych zasobów państwa narodowego prawa do bezprzetargowego przedłużenia umowy dzierżawy o ile złoży stosowny wniosek, tym bardziej w sytuacji, gdy ustawa o ochronie przyrody takiego trybu nie zakazuje, mówiąc wyłącznie o czynnościach rozporządzających, do których przetrzymywanie należy organizować.

Konieczność zachowania wypasu na dzierżawionych gruntach wyłącznie przy wykorzystaniu lokalnych stad, w istocie oznacza, że brak przedłużenia dzierżawy dotychczasowemu dzierżawcy oznaczałby ich likwidację przy zachowaniu możliwości wyłącznie mechanicznego koszenia dzierżawionych gruntów, co godzi nie tylko w lokalne rolnictwo tradycyjne, ale również stanowi cios dla zachowania równowagi krajoznawczo-przyrodniczej regionu, co również uzasadnia niniejszy wniosek, co także podlega nadzorowi Ministra Środkowiska i stosownej interwencji.

Najdodatkowo na uwagę, bardzo prosimy o pilną interwencję i podjęcie działań w zakresie eliminacji tego stanu rzeczy, jak również zainteresowanie lokalnymi

gospodarstwami w zestawieniu z podmiotami handlowymi, które nie wykonują swoich obowiązków na dzierżawionych gruntach, co winno powodować możliwość zadbania o lokalne i rzetelne gospodarstwa rolne.

